

Arrest

nr. 250 923 van 12 maart 2021
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 24 oktober 2019.

1.2. Op 22 juni 2020 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 27 augustus 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 5 oktober 1995 in La Libertad in het gelijknamige departement. U woonde tot 2016 in San Jose Villanueva, departement La Libertad. Daarna verhuisde u naar Nuevo Cuscatlan in hetzelfde departement, waar u tot uw vertrek uit El Salvador woonde met uw ouders, broers en zus. Na het behalen van uw middelbaar diploma in 2014, begon u in 2015 te werken in de klantenservice van een bank in San Salvador. In 2019 begon u ook aan een opleiding personeelsadministratie aan de universiteit Modular Abierta.

In juni 2019 vond in San Jose Villanueva, waar een groot deel van uw familie woonde en waar u zelf was opgegroeid, een machtswissel plaats binnen de bende 18. Normaal gezien ging uw gezin driemaal per maand uw familie daar bezoeken maar vanaf toen verslechterde de situatie. Daarom stopten jullie met de bezoeken en kwam uw familie in de plaats bij jullie op bezoek. Op 1 september kwam uw familie op bezoek en informeerde jullie over de situatie. De nieuwe leider in San Jose Villanueva, "El Chon", voerde in september een aantal nieuwe regels in. Zo moesten bezoekers aan de wijk hun DUI tonen en werden jongeren in de wijk verplicht zich bij de bende aan te sluiten.

Op 8 september kwam uw neef, J., alleen naar uw huis en hij vertelde u dat hij was lastiggevalen door bendeleden om zich bij de bende aan te sluiten, maar dat hij dat had geweigerd. In ruil voor deze weigering moest hij wel een boodschap aan u overbrengen, namelijk dat "El Chon" u had uitgekozen als vrouw. "El Chon" was net als u in San José Villanueva opgegroeid en kende u en uw familie heel goed. U zou het volgende weekend naar San Jose Villanueva moeten gaan en zou aan de ingang verdere instructies krijgen. U zei dat u dat niet wilde en uw neef zei dat u zich geen zorgen moest maken, aangezien ze niet wisten waar u woonde.

Het weekend erop kwam J. opnieuw naar uw huis. Hij was heel bang en vertelde dat u nog een laatste kans kreeg om naar San Jose Villanueva te gaan. Indien u dat niet vrijwillig zou doen, zou de bende hem vermoorden en zou u worden doorgegeven aan alle leden van de bende. Uw neef keerde terug naar San José Villanueva. Op 17 september verdween uw neef en sindsdien bleef u volledig thuis in de veronderstelling dat u daar veilig was.

Op vrijdag 20 september kwam een kind aanbellen bij u thuis. Het vertelde dat u wist wat u te doen stond, dat uw neef nog steeds vermist was en het liet verstaan dat dat uw schuld was. Hierop ging u klacht indienen bij de politie in Santa Tecla en aangezien u op 22 september verwacht werd in San Jose Villanueva verhuisde u op 21 september naar uw tante in Santa Tecla.

Sinds uw verblijf bij uw tante komen steeds onbekenden naar uw huis die naar u vragen en uw familie proberen te intimideren door te zeggen dat ze uw broers, zus of moeder iets zullen aandoen. Uw familie geeft hen echter geen enkele info. Ze doen enkel het raampje van de voordeur open zodat de onbekenden niet kunnen binnenkomen.

U verliet El Salvador op 19 oktober 2019 op legale wijze met het vliegtuig. U reisde via Spanje naar België, waar u op 20 oktober 2019 aankwam.

Op 24 oktober 2019 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

U vreest bij een terugkeer ontvoerd, verkracht en gedood te worden door de bende 18.

U legt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: Uw identiteitskaart, uw paspoort, een klacht bij de Belgische politie naar aanleiding van feiten die zich in België hebben afgespeeld.

A. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat u er niet in slaagt het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten of zulk een vrees te koesteren bij terugkeer naar uw land. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De elementen die volgens u aan de basis van zulk een vrees of risico zouden liggen zijn immers ongeloofwaardig.

In de eerste plaats legt u tegenstrijdige verklaringen af over de bende door wie u gevisieerd wordt en waarvan “El Chon” de leider is. Tijdens uw interview op DVZ verklaart u dat er verandering was aan het hoofd van de bende Mara 18, waarna “El Chon” de leider van deze bende werd (Vragenlijst CGVS). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u echter dat de bende 13 actief was in San Jose Villanueva (CGVS, p. 8). Even later verklaart u ook dat “El Chon” lid was van de bende 13 (CGVS, p. 13-14). Wanneer u met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd wordt, stelt u eerst dat u dat niet meer weet van het eerste interview, en wanneer u gevraagd wordt waarom u toen iets anders verklaarde, antwoordt u dat u weet dat in San Jose Villanueva de 18 is en waar u woonde de 13 en dat u niet weet waarom u dan iets anders hebt gezegd (CGVS, p. 22). Hiermee verandert u tijdens het persoonlijk onderhoud dus nogmaals uw verklaringen. Dat u over dit essentieel element van uw problemen in El Salvador geen gelijklopende verklaringen kan afleggen en hiervoor geen afdoende uitleg hebt, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze problemen.

U weet bovendien nauwelijks iets te vertellen over uw belager, “El Chon”. U zou nochtans zijn opgegroeid in de buurt waar hij woonde en er zelf gewoond hebben tot in 2016. Het grootste deel van uw familie zou er zelfs nog altijd gewoond hebben ten tijde van de feiten. U legt ook zelf het verband tussen uw problemen en het feit dat hij, net als u, heel zijn jeugd in San José Villanueva woonde en dus u en uw familie heel goed kende (CGVS, p. 10). Gevraagd wat zijn naam is stelt u verrassend genoeg enkel zijn alias, “El Chon”, te kennen. Gevraagd of u nog iets over hem weet zegt u van niet, u zegt enkel te weten dat hij ongeveer vijfenveertig jaar oud is, vaak in de buurt werd gezien en “El Chon” wordt genoemd (CGVS, p. 13). Dat u, indien uw relaas waar zou zijn, niet meer zou weten over deze persoon is niet aannemelijk, aangezien u stelt dat jullie beide families afkomstig zijn van dezelfde plaats en dat u hier zelf tot uw twintigste hebt gewoond (CGVS, p. 10). Er kan namelijk wel degelijk verwacht worden dat u, uit uw eigen ervaringen of desnoods via uw familieleden, veel meer persoonlijke informatie zou kunnen geven over deze persoon of dat u op zijn minst na de bedreigingen meer over hem te weten zou zijn gekomen.

U legt voorts ook vage en weinig aannemelijke verklaringen af over de bedreigingen aan uw gezinsleden. U verklaart dat er tijdens uw verblijf bij uw tante twee of drie keer onbekenden naar uw huis kwamen die naar u vroegen en probeerden uw familie te intimideren door te zeggen dat ze uw broers, zus of moeder iets zouden aandoen. Gevraagd wie met deze personen sprak, antwoordt u dat dat vooral uw moeder was omdat zij de deur open deed en misschien ook uw zus die nadien ook niet meer buiten is gekomen (CGVS, p. 19-20). Het is hierbij erg opmerkelijk dat u niet schijnt te weten of uw zus al dan niet contact heeft gehad met deze personen. U weet dat dit ook na de eerste week bij uw tante nog gebeurde, maar u weet niet specifiek wat ze zeiden of wanneer ze kwamen. U denkt ook dat uw ouders veel dingen niet hebben verteld om u niet bang te maken, dat ze enkel vertelden dat ze waren langsgeslagen, dat ze geen info hadden gegeven en dat u niet bang moest zijn, en dat u enkel weet dat het altijd andere personen waren (CGVS, p. 21). Het is echter niet aannemelijk dat u dermate weinig interesse toont in de gevolgen van uw problemen voor uw familieleden. Er kan wel degelijk verwacht worden dat u zou willen weten wat er juist gebeurd is met uw gezinsleden. Dat uw ouders u bepaalde dingen niet spontaan vertelden, kan dan ook geen excuus vormen voor uw gebrek aan informatie over hun verdere problemen. Het is bovendien aan u als verzoeker om internationale bescherming om de nodige informatie aan te leveren over uw problemen in uw land van herkomst en de verdere gevolgen voor uw familie. Dat u dit nalaat doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen.

Het is bovendien ook weinig aannemelijk dat de bende nog steeds naar u zou blijven informeren zijn en hierbij uw familie intimideerde, hoewel zij telkens zonder informatie zou zijn gebleven omdat uw familie weigerde met hen te spreken (CGVS, p. 20-21).

Er kan namelijk verwacht worden dat ze in die situatie intussen actie zouden hebben ondernomen tegen uw gezinsleden om u op te sporen of dat ze de zoektocht gestaakt zouden hebben omdat het toch nergens toe leidde. Uw voorstelling van de feiten komt aldus weinig aannemelijk over.

Ook betreffende de verdwijning van uw neef valt het op dat u daarin geen verdere interesse betoont. Gevraagd of u nog nieuws hebt gehad over uw neef, verklaart u dat u van uw ouders weet dat ze de boodschap hebben gekregen geen klacht neer te leggen voor zijn verdwijning of geen zoektocht op te starten omdat ze hem toch niet zouden vinden en dat dat voor u betekent dat hij niet meer in leven is. U verklaart dat ze nog een zoon hebben en dus bang zijn dat hem hetzelfde zou overkomen als ze stappen zouden ondernemen. U verklaart vervolgens niet meer info te hebben en te denken dat ze ervoor kiezen u geen informatie door te geven (CGVS, p. 21). Opnieuw dient hier uw passieve houding inzake de verdere problemen die uw familie heeft gekend opgemerkt te worden. U geeft hiermee namelijk aan niet actief aan uw familieleden te vragen welke stappen zij nog ondernomen en hoe de problemen verder zijn geëvolueerd. Zoals eerder aangehaald kan wel degelijk verwacht worden dat u meer interesse toont in de problemen van uw familieleden en dient nogmaals gewezen te worden op de bewijslast die op u rust in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

Verder is het door u voorgehouden gedrag van uw neef ook niet aannemelijk. Er zou hem namelijk zijn opgedragen u te overtuigen naar de bendeleider in San Jose Villanueva te gaan of hij zou gedood worden. Hij komt u hierna deze informatie brengen, maar jullie zijn het erover eens dat u zeker niet naar daar moet gaan. Vervolgens keert hij echter dezelfde dag nog terug naar zijn woning in San Jose Villanueva, goed wetende welk risico hij hiermee loopt. Wanneer u gevraagd wordt waarom hij terugkeerde als hij wist dat hij gedood zou worden, antwoordt u dat hij niet ander kon, dat het een bevel was dat hij kreeg van de baas van de bende en dat hij dus altijd moest gehoorzamen, dat indien hij het niet deed, zijn familie risico zou lopen, en dat hij sowieso verloren had, omdat ofwel hij en zijn familie ofwel u en uw familie ofwel iedereen risico liepen. Hierop wordt u nogmaals gevraagd om te verduidelijken waarom hij terugkeerde als ze tegen hem hadden gezegd dat ze hem zouden vermoorden en u antwoordt het volgende: "Als hij zou terugkeren met een antwoord van mij dat voor hun niet het juiste was, dan zou hij vermoord worden, maar als hij niet zou terugkeren, dus als hij nul informatie zou hebben, zou ook zijn familie risico lopen, misschien zelfs ik en mijn familie, dus in dat opzicht was het altijd beter om terug te gaan met een goed of slecht antwoord, het was ook altijd iemand anders die naar hem toe kwam voor een antwoord, dus niet dezelfde persoon." Daarop wordt u gevraagd of hij en zijn familie niet tijdelijk ergens anders terecht konden om dat risico te ontlopen en u antwoordt dat jullie nergens nog familie hebben, enkel in San Jose Villanueva en in Santa Tecla waar uw tante woont (CGVS, p. 16-17). Uw antwoord kan niet overtuigen. Zoals u zelf aangeeft hebt u namelijk een tante in Santa Tecla. Aangezien u daar zelf op zeer korte tijd terecht kon na het incident bij u thuis (CGVS, p. 19), is er geen goede reden waarom uw neef en zijn gezin dat niet zouden kunnen. Bovendien konden zij ook eventueel bij u en uw gezin terecht. Op dit moment was u er namelijk van overtuigd dat u daar veilig was (CGVS, p. 11). Dat uw neef alsnog zou besluiten terug te gaan naar San Jose Villanueva, waar hij zeker gedood zou worden, is dan ook allesbehalve aannemelijk. Er kan namelijk wel degelijk verwacht worden dat hij er alles aan zou doen om zichzelf en zijn gezin te beschermen. Het gedrag van uw neef in deze situatie doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts blijft u erg vaag over uw woonplaats in Nuevo Cuscatlan. Wanneer u gevraagd wordt in welke buurt u woonde, antwoordt u dat het een dorp was, maar dichtbij de stad. Daarop wordt gevraagd of u in een colonia woonden of in een bepaalde wijk. U antwoordt vervolgens dat het meer een wijk was, dat het meer op het platteland was en meer in de buitenwijken van de stad. Er wordt vervolgens gevraagd of die buurt dan geen meer specifieke naam had dan Nuevo Cuscatlan en u antwoordt hier bevestigend op (CGVS, p. 4). Het is weinig aannemelijk dat u niet spontaan een meer specifieke locatie van uw woning kan geven, te meer omdat u wel spontaan het adres van uw werkplaats wil geven wanneer gevraagd wordt in welke buurt van San Salvador die gelegen is (CGVS, p. 6-7). Bovendien staat op uw DUI, die op 11 september 2017 werd uitgegeven, nog uw adres in San Jose Villanueva. U woonde nochtans naar eigen zeggen al sinds 2016 in Nuevo Cuscatlan. Dit plaatst dan ook ernstige vraagtekens bij uw verblijf in Nuevo Cuscatlan.

U legt voorts ook tegenstrijdige verklaringen af over de verblijfsplaats van uw gezinsleden. Tijdens uw interview op DVZ stelde u namelijk dat uw gezin na uw vertrek verhuisd was uit veiligheidsoverwegingen (Vragenlijst CGVS). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat zij nog steeds wonen in het huis waaruit u vertrokken was (CGVS, p. 4-5). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u dat u dat bij DVZ had verklaard omdat dat de informatie was die u op dat moment had, maar dat na een paar

dagen bleek dat dat niet klopte en zij daar nog altijd verbleven (CGVS, p. 21-22). Indien u werkelijk dacht dat ze verhuisd waren zou het echter logisch zijn dat u zou informeren naar waar zij waren verhuisd en zou u erachter gekomen zijn dat dit nog niet gebeurd was. U kan dus niet afdoende verklaren waarom u hierover verschillende verklaringen aflegt. Dat u over de verblijfplaats van uw ouders tegenstrijdige verklaringen aflegt doet dan ook afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Tot slot verklaart u een klacht te hebben ingediend bij de politie in El Salvador (CGVS, p. 11). U had tijdens het eerste interview gezegd dat u op het CGVS deze nog zou voorleggen, maar stelt dat dat door de quarantaine moeilijk is gebleken. U vraagt vervolgens of het mogelijk is dit later voor te leggen. Vervolgens raadde de protection officer u aan dit te doen, hetzij fysiek, hetzij via mail (CGVS, p. 9). Op 17/08/2020 heeft het CGVS echter nog steeds dit document in geen enkele vorm ontvangen. Er moet hierbij gewezen worden op uw plicht alle relevante documenten voor te leggen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Dat u meer dan vijf maanden na uw interview op DVZ nog steeds op geen enkele wijze dit document niet kan voorleggen, doet dan ook vermoeden dat u geen klacht hebt ingediend of dat u deze, in weerwil van uw medewerkingsplicht, niet wil voorleggen.

Op basis van bovenstaande elementen is het CGVS van oordeel dat u uw asielrelaas niet aannemelijk hebt gemaakt. Dit relaas kan dan ook geen dienstige basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op <https://www.cgra.be/>)

[sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf](https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart bevestigen uw identiteit en Salvadoraanse nationaliteit, die niet in twijfel worden getrokken. Wat de klacht die u aflegde bij de Belgische politie betreft, dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om feiten die zich hebben afgespeeld op Belgisch grondgebied en geen impact hebben op uw nood aan bescherming ten opzichte van El Salvador.

B. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet; van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Aangaande de in de beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid tussen verzoeksters verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het CGVS aangaande de bende waartoe “El Chon” behoort, voert verzoekende partij aan dat zij reeds tijdens haar onderhoud op het CGVS aangaf dat er fouten moeten zijn gemaakt tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij slechts zeer kort de tijd kreeg om haar relaas te doen en niet de kans kreeg om eventuele misverstanden uit te klaren. Verzoekster verklaart te volharden in haar verklaringen zoals gedaan op het CGVS.

Betreffende haar summiere kennis over “El Chon” stelt verzoekster niet met hem te hebben opgetrokken, en geen informatie over hem te hebben willen vergaren aangezien hij een bendelid is en zich focuste op haar familie en studies.

Voor wat betreft het feit dat verzoekster vaag bleef over de bedreigingen ten aanzien van haar familieleden, voert zij aan dat zij getraumatiseerd en depressief was en voortdurend bang was om uitgehuwelijkt te worden aan een bendelid. Zij citeert uit p. 11 van de notities persoonlijk onderhoud en stelt dat ze ondertussen vernomen heeft dat haar broer in september in elkaar geslagen is door de bendeleden die nog steeds naar haar op zoek zijn. Zij verklaart dat haar familieleden haar nog steeds proberen te sparen omwille van haar getraumatiseerde toestand. Deze toestand verklaart volgens verzoekster ook waarom zij slechts weinig informatie zocht over de verdwijning van haar neef.

Volgens verzoekende partij is verwerende partij onzorgvuldig te werk gegaan door te oordelen dat zij aan haar medewerkingsplicht heeft verzaakt omdat zij geen document neerlegt dat kan staven dat ze klacht indiende bij de politie, daar zij niet van onwil is maar dat zij omwille van de lockdown door de coronacrisis niet aan deze documenten kan geraken.

Verzoekende partij benadrukt nog dat zij genoodzaakt was om El Salvador te verlaten daar zij anders echtgenote had moeten worden van een bendelid, wat tot een levens als seksslavin had geleid. Verwerende partij heeft volgens verzoekster onredelijk en onvoorzichtig gehandeld en kent de werking van de bendes in El Salvador niet.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoekster dat verwerende partij niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is maar toch meent zij dat verzoekster niet in aanmerking zouden komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij stelt niet te begrijpen hoe verwerende partij na haar motivering over de situatie in El Salvador kan stellen dat verzoekster kan terugkeren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven. Zij werpt op dat het rapport waarop verwerende partij zich baseert achterhaald is en dat anno 2020 de (humanitaire) situatie in El Salvador ontspoord is. Het land wordt gerund door bendes en wordt gezien als één van de gevaarlijkste landen ter wereld. Zij citeert vervolgens een artikel uit The Guardian (<https://www.theguardian.com/world/2019/nov/22/el-salvador-a-nation-held-hostage-a-photo-essay>) en Foreign Policy (<https://foreignpolicy.com/2019/11/30/el-salvador-gang-violence-msl-3-nation-held-hostagephotography/>) van november 2019 en stelt dat met de coronacrisis de situatie helemaal dreigt te ontsporen. Verzoekende partij stelt geen werk meer te zullen vinden door deze crisis en ook niet de noodzakelijke zorg te kunnen krijgen indien ze besmet geraakt met de ziekte.

Zij stelt dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig tewerk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft en dat dergelijke manier van redeneren en gebrekkig onderzoeken dan ook op kennelijke wijze het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schenden.

Zij vraagt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en haar de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2 § 1, 2° van de Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en nieuwe beslissingen te nemen.

2.2. Verzoekende partij voegt de bestreden beslissing en het attest juridische bijstand toe aan het verzoekschrift.

3. Nieuwe elementen

Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 22 februari 2021 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: COI Focus “*El Salvador: Situation Sécuritaire*” van 12 oktober 2020 (hyperlink) en COI Focus: “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 17 december 2020 (hyperlink).

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “*Kwalificatierichtlijn*”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn*. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de *Kwalificatierichtlijn* voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, “*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkervijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*” (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn* heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. De Raad stelt vast dat verzoekster haar paspoort en identiteitskaart neerlegt. De Raad acht haar Salvadoraanse nationaliteit, die verder niet betwist worden door verwerende partij, genoegzaam bewezen. Verzoekster legt ook een afschrift neer van de klacht die ze neerlegde bij de politie omwille van feiten die zich in België hebben afgespeeld. Deze feiten houden geen verband met verzoeksters verzoek om internationale bescherming (notities PO, p. 23).

5.3. Na grondige analyse van het administratief dossier, de verklaringen van verzoekster tijdens de persoonlijke onderhouds bij het CGVS, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, komt de Raad tot volgende vaststellingen met betrekking tot verzoeksters vluchtmotieven.

De kern van verzoeksters vluchtmotieven kan worden samengevat als volgt. Verzoekster verhuisde in 2016 van San José Villanueva in het departement La Libertad naar Nuevo Cuscatlan in hetzelfde departement. Verzoekster bleef zich regelmatig naar San José Villanueva verplaatsen om familie te bezoeken. Op 8 september 2019 kwam verzoeksters neef J. haar informeren dat de nieuwe leider van bende 18 in San José Villanueva, *“El Chon”*, haar wilde als echtgenote. Verzoekster weigerde dit. Een week later vertelde J. verzoekster dat de bende had gezegd dat zij moest gehoorzamen, omdat J. anders zou worden vermoord en verzoekster doorgegeven aan alle leden van de bende. Verzoekster ging niet in op de eisen van de bende en J. verdween op 17 september 2019. Op 20 september 2019 kwam er een kind naar het huis van verzoekster, die haar vertelde dat J. door haar vermist was en dat ze wist wat haar te doen stond. Verzoekster diende klacht in bij de politie en verhuisde op 22 september 2019 naar haar tante in Santa Tecla. Nadien kwamen er nog mensen naar het huis van verzoekster, die achter haar vroegen en haar familie bedreigden. Verzoekster verliet El Salvador op 19 oktober 2019.

Daargelaten de vraag of de door verzoekster voorgehouden vervolgingsfeiten verband houden met de criteria in de vluchtelingendefinitie komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster ingeroepen feiten.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster bij Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat ze gevraagd werd door *“El Chon”*, het hoofd van de bende *“Mara 18”* (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde ze echter dat bende 13 in San José Villanueva de plak

zwaaiende (notities PO, p. 8) en dat *“El Chon”* de leider was van bende 13 (notities PO, p. 14). Toen ze tijdens het persoonlijk onderhoud gewezen werd op deze tegenstrijdigheid verklaarde verzoekster het niet meer te weten van het eerste interview en verandert ze weer haar verklaringen, want ze stelt *“Nee, ik weet wel dat in SJV de 18 is en waar ik woonde is 13, ik weet niet waarom ik dan iets anders gezegd heb.”* (notities PO, p. 22). De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekster incoherente verklaringen aflegt over een cruciaal element van haar relaas.

Waar verzoekster nu stelt dat er fouten zijn gemaakt bij de Dienst Vreemdelingenzaken, kan dit niet serieus genomen worden daar het verschil tussen *“bende 18”* en *“bende 13”* geen misverstand kan vormen, noch kan het feit dat *“bende 18”* vermeld werd een gevolg kan zijn van het feit dat verzoekster het kort moest houden. Waar verzoekster nog stelt te volharden in haar verklaringen bij het CGVS, wijst de Raad erop dat verzoekster op het CGVS uiteindelijk stelde dat bende 18 de macht had in San José Villanueva, hetgeen aansluit bij haar verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken. Uit voorgaande trekt de Raad de conclusie dat verzoekster er ook in het verzoekschrift niet in slaagt duidelijkheid te scheppen over een essentieel element van haar relaas, met name welke bende zij precies vreest.

In de bestreden beslissing wordt voorts terecht aangehaald dat verzoekster erg weinig blijkt te weten over haar belager, *“El Chon”*. Zij weet enkel dat hij rond de 45 jaar oud is en vaak in de buurt werd gezien (notities PO, p. 13). Deze karige kennis van verzoekster omtrent de leider van de bende in San José Villanueva valt moeilijk te verenigen met haar bewering dat zij haar hele jeugd doorbracht in San José Villanueva, hier tot midden 2019 zeer regelmatig bij familie op bezoek ging, *“El Chon”* zelf ook zijn hele leven in San José Villanueva woonde, en volgens verzoekster haar en haar familie heel goed kende (notities PO, p. 10). Dat verzoekster niet met deze persoon optrok en geen nood had om meer over hem te weten omdat hij bendelid is, kan dan ook geenszins een verschoning vormen voor haar onwetendheid over deze centrale persoon in haar relaas.

Verder stelt de bestreden beslissing terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeksters neef terugkeerde naar San José Villanueva, wetende dat hij gedood zou worden omdat verzoekster zich niet had aangemeld bij *“El Chon”*: *“Verder is het door u voorgehouden gedrag van uw neef ook niet aannemelijk. Er zou hem namelijk zijn opgedragen u te overtuigen naar de bendeleider in San Jose Villanueva te gaan of hij zou gedood worden. Hij komt u hierna deze informatie brengen, maar jullie zijn het erover eens dat u zeker niet naar daar moet gaan. Vervolgens keert hij echter dezelfde dag nog terug naar zijn woning in San Jose Villanueva, goed wetende welk risico hij hiermee loopt. Wanneer u gevraagd wordt waarom hij terugkeerde als hij wist dat hij gedood zou worden, antwoordt u dat hij niet anders kon, dat het een bevel was dat hij kreeg van de baas van de bende en dat hij dus altijd moest gehoorzamen, dat indien hij het niet deed, zijn familie risico zou lopen, en dat hij sowieso verloren had, omdat ofwel hij en zijn familie ofwel u en uw familie ofwel iedereen risico liepen. Hierop wordt u nogmaals gevraagd om te verduidelijken waarom hij terugkeerde als ze tegen hem hadden gezegd dat ze hem zouden vermoorden en u antwoordt het volgende: “Als hij zou terugkeren met een antwoord van mij dat voor hun niet het juiste was, dan zou hij vermoord worden, maar als hij niet zou terugkeren, dus als hij nul informatie zou hebben, zou ook zijn familie risico lopen, misschien zelfs ik en mijn familie, dus in dat opzicht was het altijd beter om terug te gaan met een goed of slecht antwoord, het was ook altijd iemand anders die naar hem toe kwam voor een antwoord, dus niet dezelfde persoon.” Daarop wordt u gevraagd of hij en zijn familie niet tijdelijk ergens anders terecht konden om dat risico te ontlopen en u antwoordt dat jullie nergens nog familie hebben, enkel in San Jose Villanueva en in Santa Tecla waar uw tante woont (CGVS, p. 16-17). Uw antwoord kan niet overtuigen. Zoals u zelf aangeeft hebt u namelijk een tante in Santa Tecla. Aangezien u daar zelf op zeer korte tijd terecht kon na het incident bij u thuis (CGVS, p. 19), is er geen goede reden waarom uw neef en zijn gezin dat niet zouden kunnen. Bovendien konden zij ook eventueel bij u en uw gezin terecht. Op dit moment was u er namelijk van overtuigd dat u daar veilig was (CGVS, p. 11). Dat uw neef alsnog zou besluiten terug te gaan naar San Jose Villanueva, waar hij zeker gedood zou worden, is dan ook allesbehalve aannemelijk. Er kan namelijk wel degelijk verwacht worden dat hij er alles aan zou doen om zichzelf en zijn gezin te beschermen. Het gedrag van uw neef in deze situatie doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”* De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent zijn en dat in het verzoekschrift dit motief van de bestreden beslissing ongemoeid wordt gelaten, en maakt dit motief tot de zijne.

Aangaande de ontoereikende verklaringen van verzoekster over de problemen die haar familie nog zou hebben gekend, vermeldt de bestreden beslissing op goede gronden: *“U legt voorts ook vage en weinig aannemelijke verklaringen af over de bedreigingen aan uw gezinsleden. U verklaart dat er tijdens uw verblijf bij uw tante twee of drie keer onbekenden naar uw huis kwamen die naar u vroegen en probeerden uw familie te intimideren door te zeggen dat ze uw broers, zus of moeder iets zouden*

aandoen. Gevraagd wie met deze personen sprak, antwoordt u dat dat vooral uw moeder was omdat zij de deur open deed en misschien ook uw zus die nadien ook niet meer buiten is gekomen (CGVS, p. 19-20). Het is hierbij erg opmerkelijk dat u niet schijnt te weten of uw zus al dan niet contact heeft gehad met deze personen. U weet dat dit ook na de eerste week bij uw tante nog gebeurde, maar u weet niet specifiek wat ze zeiden of wanneer ze kwamen. U denkt ook dat uw ouders veel dingen niet hebben verteld om u niet bang te maken, dat ze enkel vertelden dat ze waren langsgekomen, dat ze geen info hadden gegeven en dat u niet bang moest zijn, en dat u enkel weet dat het altijd andere personen waren (CGVS, p. 21). Het is echter niet aannemelijk dat u dermate weinig interesse toont in de gevolgen van uw problemen voor uw familieleden. Er kan wel degelijk verwacht worden dat u zou willen weten wat er juist gebeurd is met uw gezinsleden. Dat uw ouders u bepaalde dingen niet spontaan vertelden, kan dan ook geen excuus vormen voor uw gebrek aan informatie over hun verdere problemen. Het is bovendien aan u als verzoeker om internationale bescherming om de nodige informatie aan te leveren over uw problemen in uw land van herkomst en de verdere gevolgen voor uw familie. Dat u dit nalaat doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen. [...] Ook betreffende de verdwijning van uw neef valt het op dat u daarin geen verdere interesse betoont. Gevraagd of u nog nieuws hebt gehad over uw neef, verklaart u dat u van uw ouders weet dat ze de boodschap hebben gekregen geen klacht neer te leggen voor zijn verdwijning of geen zoektocht op te starten omdat ze hem toch niet zouden vinden en dat dat voor u betekent dat hij niet meer in leven is. U verklaart dat ze nog een zoon hebben en dus bang zijn dat hem hetzelfde zou overkomen als ze stappen zouden ondernemen. U verklaart vervolgens niet meer info te hebben en te denken dat ze ervoor kiezen u geen informatie door te geven (CGVS, p. 21). Opnieuw dient hier uw passieve houding inzake de verdere problemen die uw familie heeft gekend opgemerkt te worden. U geeft hiermee namelijk aan niet actief aan uw familieleden te vragen welke stappen zij nog ondernomen en hoe de problemen verder zijn geëvolueerd. Zoals eerder aangehaald kan wel degelijk verwacht worden dat u meer interesse toont in de problemen van uw familieleden en dient nogmaals gewezen te worden op de bewijslast die op u rust in het kader van uw verzoek om internationale bescherming." Waar verzoekster in het verzoekschrift verklaart getraumatiseerd en depressief te zijn geweest door de problemen en dat haar familie haar daardoor de details van de problemen spaart, kan dit geen afdoende verklaring vormen voor verzoeksters gebrek aan kennis over de precieze nasleep van haar problemen, daar deze kennis van belang is om het risico voor zichzelf en voor haar familie voldoende te kunnen inschatten. Waar verzoekster nog beweert dat haar broer in september werd ineengeslagen door bendeleden die haar zochten, betreft dit een blote bewering die in het licht van bovenstaande vaststellingen niet als aannemelijk kan worden beschouwd.

Aangaande het lot van de familie van verzoekster vermeldt de bestreden beslissing nog terecht: "U legt voorts ook tegenstrijdige verklaringen af over de verblijfplaats van uw gezinsleden. Tijdens uw interview op DVZ stelde u namelijk dat uw gezin na uw vertrek verhuisd was uit veiligheidsoverwegingen (Vragenlijst CGVS). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat zij nog steeds wonen in het huis waaruit u vertrokken was (CGVS, p. 4-5). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u dat u dat bij DVZ had verklaard omdat dat de informatie was die u op dat moment had, maar dat na een paar dagen bleek dat dat niet klopte en zij daar nog altijd verbleven (CGVS, p. 21-22). Indien u werkelijk dacht dat ze verhuisd waren zou het echter logisch zijn dat u zou informeren naar waar zij waren verhuisd en zou u erachter gekomen zijn dat dit nog niet gebeurd was. U kan dus niet afdoende verklaren waarom u hierover verschillende verklaringen aflegt. Dat u over de verblijfplaats van uw ouders tegenstrijdige verklaringen aflegt doet dan ook afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid." De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent zijn en dat in het verzoekschrift dit motief van de bestreden beslissing ongemoeid wordt gelaten, en maakt dit motief tot de zijne.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster ook bij haar verzoekschrift geen afschrift neerlegt van de klacht die zij verklaart te hebben ingediend bij de politie en dit ook niet bijbrengt ter terechtzitting. Waar verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud en in het verzoekschrift aanhaalt dat het moeilijk is om aan een afschrift te geraken omwille van de lockdown door de coronacrisis, stelt de Raad vast dat verzoekster op 24 oktober 2019, dus verschillende maanden voor het begin van de coronacrisis haar verzoek om internationale bescherming indiende, en dus reeds geruime tijd de kans had om de voor haar verzoek dienstige documenten te verzamelen. Sinds haar verzoek om internationale bescherming zijn er zestien maanden verstreken en verzoekster staat geenszins dat het gedurende deze gehele periode, zelfs tijdens de lockdown, onmogelijk was om voor haar aan documenten van de Salvadoraanse politie te geraken. Waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat zij alles heeft gedaan om aan de klacht te geraken en dat dit onmogelijk is gebleken, kan dit niet blijken en stelt de Raad vast dat dit verder geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat zij de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet voldaan zijn en dat verzoekster het voordeel van de twijfel niet kan gegund worden.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt omwille van haar beweerde problemen met bendeleden in San José Villanueva.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht. Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen wordt aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door verwerende partij blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in El Salvador.

6.3. In zoverre verzoekster zich, wat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet betreft, baseert op de bovenvermelde vluchtmotieven, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bovenstaande vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat zij haar beweerde problemen met bendeleden in San José Villanueva niet aannemelijk maakt. Verzoekster brengt verder geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in haar hoofdte kan worden aangenomen dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd.

Voor zover verzoekster een reëel risico op ernstige schade poogt aan te tonen door te stellen dat door de coronacrisis de situatie in El Salvador helemaal dreigt te ontsporen, zij geen werk zal hebben door de crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kan krijgen indien zij besmet zou geraken met deze ziekte en daardoor geen menswaardig leven zal kunnen leiden, wijst de Raad er op dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo oordeelde het Hof dat het feit dat het risico op onmenselijke behandeling wegens een ernstige ziekte als gevolg van het ontbreken van de nodige gezondheidszorg in het land van herkomst in uitzonderlijke gevallen onder artikel 3 EVRM valt, niet betekent dat een derdelander die aan dergelijke ziekte lijdt op grond van de Kwalificatierichtlijn subsidiaire bescherming moet worden verleend. Uit artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 § 1 de omzetting in Belgisch recht vormt, volgt immers dat “ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40. Naar

analogie en samen gelezen met de rechtspraak van het EHRM inzake de relevantie van socio-economische omstandigheden in asielzaken is vereist dat de precaire socio-economische situatie in het land van herkomst moet zijn veroorzaakt door het handelen of nalaten van een overheids- of niet-overheidsactor van vervolging, waardoor de verzoekster in een situatie van extreme armoede belandt die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Verzoekster toont niet aan dat de socio-economische situatie in El Salvador het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging of ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Waar verzoekster wijst op de impact van de coronacrisis, volstaat het op te merken dat deze niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)), zodat het mogelijke risico op besmetting niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus, p. 11-19; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *Situation Sécuritaire*, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een

reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

De door verzoekster geciteerde artikelen op de website van The Guardian en Foreign Policy van november 2019 kunnen niet tot een ander besluit leiden. Beide artikelen beschrijven de wortels van het bendege geweld, de aard en omvang van dit geweld, de financieringswijzen van de bendes, alsook de manier waarop zij het dagelijkse leven in sommige wijken controleren, maar voegen als dusdanig niets nieuws toe aan de landeninformatie waarop de beslissingen van de verwerende partij zijn gebaseerd en laten niet toe te besluiten dat het geweld in El Salvador willekeurig van aard zou zijn.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET